Bói Toán Tương Lai
<blockquote>Kalama tri ân bạn buithibuukim ghi chép.</blockquote>
[08/03/2021 - 10:58 - buithibuukim]
Bữa nay mình nói về bói toán.
Thái Lan thì Phật giáo là quốc giáo, đặc biệt là Phật giáo Nam Tông rất mạnh. Nhưng so với các xứ Nam Tông khác thì nó như thế này. Phật tử Tích Lan không có bùa chú tụng niệm nhiều như Thái. Phật tử Tích Lan coi nặng chuyện lễ bái cây Bồ đề. Họ thích cúng cơm, cúng hoa, cúng nến, cúng hương đăng cho cây bồ đề. Chư tăng thì có hai nhóm. Nhóm một thì chuyên tâm về nội điển Tam tạng. Còn nhóm hai thì chuyên tâm về thế học, các vị coi nặng chuyện bằng cấp. Còn riêng về Phật giáo Thái Lan, đặc biệt ngoài những vị chuyên tâm nội điển thì có một bộ phận thứ hai trong tăng chúng chuyên tâm về vấn đề nghi lễ cúng tế; đặc biệt là bùa chú để đáp ứng lại cái dân tộc tính của Thái Lan.
Thái Lan đó là quí vị đi xe tắc xi thấy treo tượng Phật. Rồi sáng nào họ cũng treo mấy chuỗi hoa, hoa lài, rồi có hoa gì đó thơm giống hoa lài nữa. Rồi xe chạy trên đường mình thấy là người ta bán dọc đường, tắc xi nó dừng lại chỗ đèn đỏ rồi người ta thò tay ra họ mua rồi họ treo trên xe là đủ thứ chuỗi, đủ thứ tượng hết. Tượng thiền sư, tượng Phật, tượng Bồ tát, tượng thần, tượng thánh tùm lum. Nói cho bà con biết như vậy để bà con tùy nghi lựa chọn. Còn Miến Điện thì họ chỉ tập trung về mặt giáo lý và Tứ niệm xứ. Đó là đặc điểm của các nước.
Thì một ngày kia có một đại gia người Mã Lai đi đến một ngôi chùa ở Bangkok để đảnh lễ một vị hòa thượng nổi tiếng trì chú linh ứng vô cùng. Ngày đầu năm âm lịch thì người Thái không ăn tết Tàu như mình. Nhưng bộ phận người Hoa ở Mã Lai, ở Indo, ở Singapore thì ăn tết âm lịch giống VN. Chứ Thái Lan họ có tết riêng. Ngày tết âm lịch đó, ông đại gia này ghé viếng một vị hòa thượng người Thái. Ông hỏi "Nghe nói Ngài trì chú rất là linh, Ngài bói trước được nhiều việc. Con đang có nhiều dự án lớn trong chuyện làm ăn năm mới, con xin Ngài cho con một lời khuyên."
Thì vị hòa thượng đó nói một câu rất Phật giáo. Vị đó nói thứ nhứt: "Tôi không biết ai đó vì thương hoặc vì ghét tôi mà tung tin đồn là tôi giỏi bùa chú, bói toán. Cái đó tui không ý kiến. Mà số người tung tin đó thương có ghét có, bởi theo luật tỳ kheo không được mặn mà với hai cái đó. Nhưng hôm nay ông đến nhờ tôi bói thì tôi nói ông nghe một câu thế này: Bói tương lai không bằng tạo ra tương lai."
Mình muốn biết sức khỏe mình nó bao nhiêu, nó như thế nào thì mình không thể bói. Mà mình phải đi xét nghiệm, lấy kết quả xét nghiệm đường, máu, huyết áp, cholesteron, tim, gan, thận, mật, bao tử, lá lách, tụy gì đó, mình phải đi check cái đó. Cái chuyện tiếp theo là check xong mình về điều chỉnh chế độ ăn uống, sinh hoạt; thì tốt hơn là ăn uống thả cửa, sinh hoạt thoải mái xong rồi đi hỏi thầy con sống được bao nhiêu thì cái đó là tào lao. Tôi nghĩ trong room này nhiều người dược sĩ, bác sĩ chắc biết rồi đó. Mình không thể trông đợi ông thầy bói ổng phán mình sống thọ sống yểu. Mà chuyện đầu tiên là mình coi cái kiểu sinh hoạt của mình. Mình có sống bạt mạng hay không, ăn

uống có cẩn thận hay không, thuốc men cẩn thận hay không, thường xuyên tập luyện thể thao hay không, đầu óc mình lạc quan hay tiêu cực, môi trường sống của mình có đủ lành mạnh để khỏe người hay không? Chứ còn hít khói bụi ô nhiễm, ăn uống thì bất cẩn, thuốc men thì thoải mái muốn uống gì thì uống. Tui còn biết vài người họ chết là do cứ nghe đau đau là uống thuốc giảm đau. Sợ đi bác sĩ, cứ nghe đau đau là uống thốc giảm đau. Rồi lạm dụng thuốc giảm đau, lạm dụng thuốc ngủ đến một ngày khi chịu hết nổi rồi, đi vào bệnh viện, vô bác sĩ nói muộn lắm rồi.

Cho nên cách hay nhứt của người Phật tử là thay vì bói tương lai thì mình tạo ra tương lai. Khi mình tạo ra tương lai thì phần nào (phần nào nhe, chớ không phải 100%) mình làm chủ được vận mệnh của đời mình. Phần nào mình kiểm soát được tương lai của đời mình. Ít ra cái phần trăm kiểm soát, cái phần trăm làm chủ đó cao hơn người sống buông thả, bạt mạng. Nhớ nhe! Bữa hổm tôi có nói hai chữ bên tiếng Mỹ, chữ carefree và careless. Carefree là mình tu làm sao mình trở nên tự tại, thong dong, ung dung. Còn careless là sống bất cẩn, sống buông thả buông trôi thả nổi, sống bỏ ngỏ, thả cửa, bất cẩn. Mình tu là mình cần carefree chớ không phải careless.

Nội dung bài giảng sáng nay tôi muốn nói một chủ đề là bói tương lai không bằng tạo tương lai. Thay vì mình đi hỏi thầy bà, tử vi, tử bình, tướng số, chiêm tinh, thiên văn để mình coi mình sống được bao lâu, thì chuyện quan trọng hơn chuyện đó chính là mình tạo ra tương lai. Mình muốn thọ, sống lâu thì phải kiểm soát chế độ ăn uống dinh dưỡng, thuốc men, kiểu cách hoạt động, vận động thể thao của mình nó đủ chuẩn chưa. Cái đó quan trọng.

Trong Phật pháp cũng vậy. Có người họ đi Pa Auk về họ nói bên Pa Auk chủ trương cái chuyện đắc thiền dễ ẹt hà. Tam thiền, tứ thiền coi như lấy trong túi ra đó. Có người nhắc lại lời của ngài Pa Auk Sayadaw nhưng tôi nghĩ là họ nhắc lại nhưng nhắc sai, họ hiểu lầm lời Ngài. Ngài nói rằng mình đừng mang mặc cảm mình trí mỏng, phước ít, đời này không có khả năng chứng đạo mà chỉ có khả năng gieo chủng tử giải thoát đời sau. Ngài nói cái suy nghĩ đó không có nên. Thay vì nghĩ rằng mình gieo phúc đời sau, mà tại sao không nghĩ rằng vốn dĩ mình đã có đủ duyên lành để chứng đạo. Để chi? Để sự nỗ lực của mình được phát huy tối đa. Từ đó nhiều người họ nghe vậy chia ra hai nhóm. Một nhóm nghe như vậy họ tinh tấn hơn, có động lực tu hành tinh tấn, rốt ráo, ráo riết triệt để hơn. Nhưng có người nghe vậy lại sanh tâm kiêu mạn. Họ nói rằng mình hoàn toàn có khả năng đắc chứng. Đó, hiểu lầm như vậy.

Rồi theo tinh thần Phật pháp, họ hiểu vậy họ hỏi tôi chớ có cách nào để biết mình có đủ ba la mật? Tôi nói chuyện đó không quan trọng. Mà cái quan trọng nhứt là mình có tận lực, mình có ráng sức hết khả năng của mình. Hễ đủ duyên thì đắc. Không đủ duyên thì coi như mình gieo duyên thôi, chớ không cần thiết phải biết. Bà con muốn biết mình có sống thọ hay không, không cần phải gõ cửa thầy bà cúng tế rồi xin xăm, quẻ gì tùm lum mệt lắm, khỏi cần. Mà chuyện đầu tiên là mình đi xét nghiệm định kỳ, và về mình điều chỉnh lại kiểu ăn uống, sinh hoạt. Tôi cho rằng đó là tốt nhứt. Chớ còn mình đi tìm hiểu nhờ người ta phán cho mình coi trong năm nay có OK không, thí dụ như quí vị coi kỹ đi, tất cả các lịch âm mà có phần tử vi nó báo cho mình biết là bữa nay ngày lành ngày tốt, ngày xuất hành, ngày khởi công, ngày động thổ gì tùm lum. Nhưng các vị tưởng tượng là mọi sự nó đâu như ý mình muốn. Thí dụ như bữa nay tôi muốn khởi công cái nhà nhưng thầy thợ chưa sẵn sàng. Hoặc là bữa nay má tôi đau, vợ tôi bệnh con tôi nó ôn thi thì làm sao đây?

Cho nên chuyện quan trọng nhứt trong đạo Phật là mình đừng đổ hết mọi sự cho ba cái vụ bói toán, mê tín. Đạo Phật không có bác, Phật giáo nguyên thủy không có bác 100%. Cái chuyện bói toán, phong thủy, tử vi trong đạo Phật không có bác. Chính trong Kinh có xác định rằng một ông thầy giỏi thì hoàn toàn có khả năng đoán ra được tương lai mấy chục phần trăm. Một ông thầy tướng số giỏi nhìn tướng có thể đoán ra được vận mệnh của một người. Nhưng mà, vì cái duyên sự Đức Phật có nhắc đến chuyện đó, nhưng nhắc chớ không phải kêu mình nhắm mắt tin chuyện đó. Mà theo lời Phật, ngày lành tháng tốt chính là ngày tháng nào, giây phút nào mình sống thiện. Bởi khi mình sống thiện thì có nhiều quả lành lắm. Thứ nhứt, ngay lúc tâm lành xuất hiện trong đầu mình thì ngay lúc đó mình được an lạc. Ai mà tu Tứ niệm xứ tin được chuyện này. Khi mình có tâm lành mình an lạc. Còn khi mình có tâm bất thiện mình đau khổ, chưa kể kiếp sau. Chỉ biết ngay bây giờ khi nào các vị sống bằng niềm tin , các vị nhìn lên đức Phật thấy rờn rợn một cảm giác an lạc. Nhìn lên Ngài mình có được niềm thương kính, nhớ ơn, khi nào mình hoan hỷ với một vấn đề giáo lý thì

ngay lúc đó mình được an lạc. Khi nào mình vừa giúp được một người nghèo, một người bệnh một chút gì đó, ngay lúc đó mình an lạc. Ngay lúc nào quí vị có từ tâm, có chánh niệm, có trí tuệ, ngay lúc đó các vị được an lạc. Cái lợi đầu tiên của tâm lành là như vậy, là an lạc hiện tiền.

Lợi ích thứ hai của người làm lành là họ dọn đường cho một đời sau kiếp khác nếu, tôi thích trong Kinh có câu này: "Này các tỳ kheo, nếu mà có kiếp sau". "Nếu" nghe, đức Phật rất cẩn thận. Khi nào xác định thì Ngài xác định. Có những trường hợp Ngài nhìn căn tánh người trước mặt Ngài nói vậy: "Này các tỳ kheo, nếu mà có kiếp sau, thì người làm thiện chắc chắn sẽ đi về cõi lành. Nếu không có kiếp sau thì người làm thiện ngay bây giờ họ được an lạc. Nay vui đời sau vui. Sống thiện thì hai đời vui. Nay vui vì sống thiện, mà sanh cõi lành vui hơn." Hai lần vui!

Cho nên mình làm thiện, sống thiện nghĩa là hành động thiện, nói thiện, tư duy thiện mình được nhiều cái lợi. Lợi thứ nhứt là an lạc ngay bây giờ. Cái lợi thứ hai là mình gieo chủng tử cho đời sau, nếu có đời sau. Cái thứ ba là khi mình sống thiện là mình dọn đường cho những cái thiện khác. Trong A tỳ đàm gọi là Thường cận y duyên. Có nghĩa là khi mình sống ác, mỗi lần tâm tham tâm sân xuất hiện nó để lại một thói quen. Cái thói quen lập đi lập lại nhiều lần trở thành ra cái bản năng. Cái thiện cũng vậy. Mỗi lần có từ tâm, có chánh niệm, có trí tuệ, mỗi lần nó xuất hiện nó sẽ để lại cái gọi là thói quen. Mai này trong dòng sanh tử có cơ hội là những từ tâm, trí tuệ kia sống dậy. Có những người họ mau mắn, dễ dàng có được từ tâm, có lòng thương người. Có những người rất dễ dàng khi đi học Đạo. Họ mau chóng nhận thức ra vấn đề giáo lý. Trong khi đó có những người muốn tìm được khoảnh khắc từ tâm, khoảnh khắc thương người không phải dễ. Khó lắm! Lòng nó đã chai rồi. Có những người khi tiếp cận vấn đề giáo lý họ không chấp nhận được. Bởi vì thói quen học Đạo của họ mỏng quá đi!

Cho nên mình muốn làm chủ tương lai chuyện đầu tiên mình phải làm chủ hiện tại.

Tôi kể hoài câu chuyện này trong room chắc nhiều người còn nhớ. Có một ông vua trong lúc rỗi rảnh ổng lên núi thăm sư phụ. Lúc còn là hoàng tử thì ổng theo vua cha lên núi lễ Phật cầu phúc. Khi ổng lên làm vua rồi cứ thỉnh thoảng rảnh rảnh việc triều chính thì ổng lên núi thăm sư phụ. Bữa đó, trong lúc lên núi thăm, gặp hòa thượng ổng nói: "Kỳ này trẫm muốn hỏi Hòa thượng 3 câu: thứ nhứt, trên đời này việc gì đáng làm nhứt? Thứ hai đối tượng nào đáng để mình quan tâm nhứt? Thứ ba là thời điểm nào tốt nhứt để mình sống thiện?". Vị hòa thượng mới nói kỳ này bệ hạ lên đây ở tới 1 tuần, thời gian dư mà, thôi để thư thả đi. Giờ trả lời liền nó hơi vội. Thì ổng mới dắt ông vua đi vòng vòng dạo cảnh chùa cho đã đời. Thì đang đi nghe tiếng rên trong bụi. Hai người liếc vô thấy một người thanh niên máu me đầm đìa. Hai người mới lôi ra chữa trị cho anh chàng này. Lúc đó ông vua không mặc triều phục áo hoàng bào, chỉ mặc đồ nâu sòng của nhà chùa. Khi được chữa trị anh thanh niên này mới thều thào: "Cha tôi là một dũng tướng có công với triều đình, mà ông vua bây giờ hôn quân vô đạo, nghe lời sàm tấu đem cha tôi chém. Tôi hận quá, giờ nghe vua vô chùa tôi theo muốn giết ổng trả thù cho cha". Ảnh không ngờ là người đứng trước mặt ảnh chính là ông vua ảnh định giết. Ông vua nghe vậy đỏ mặt lên, nhưng vị hòa thượng lấy tay đập đập vỗ nhẹ nhắc khéo vua. Rồi hòa thượng cùng với vua đi lấy thuốc núi chữa trị cho anh chàng này. (Chưa, hồi nãy anh chàng còn cho biết thêm lúc lên núi tìm giết vua thì bị đám ngự lâm quân dưới núi nghi ngờ bắt gặp đánh đập, mới trốn thoát lên đây. Phải thêm chi tiết đó chớ không thôi bà con không hiểu sao anh này máu me đầy người). Ông vua với Hòa thượng nghe vậy mới đem anh chàng thích khách này giấu sau hậu liêu. Rồi hai người đi lấy thuốc núi chữa trị. Ông vua cũng thiệt tình lo lắng đàng hoàng. Người ta muốn giết mình, mà ông hòa thượng cứ ra dấu nên ông vua bỏ hết, lo chăm sóc. Thì đâu một hai ngày anh chàng này khỏe lại. Bữa tối đó ông vua mới cùng hòa thượng ra sau hậu liêu uống trà, thì vị hòa thượng mới nói: "Bữa hổm bệ hạ hỏi ta 3 câu, thì mấy ngày nay chính bệ hạ đã là người trả lời thắc mắc của mình rồi. Trên đời việc gì đáng làm nhất, thì đó chính là việc thiện trước mắt, đó là việc đáng làm nhất. Thứ hai là đối tượng nào đáng để mình quan tâm nhất? Đó chính là đối tượng trước mắt. Thứ ba, thời điểm nào tốt nhất để mình sống thiện? Đó chính là tại đây và ngay bây giờ."

Hỏi việc gì đáng làm nhứt? Đó là việc thiện, mà việc thiện trước mắt, chớ không phải việc thiện mơ hồ. Ác là không làm. Mà thiện thì là thiện trước mắt. Chớ còn mà hẹn mai hẹn mốt, chiều nay lát nữa nó lăn đùng ra nó chết thì sao. Đối tượng đáng để mình quan tâm nhứt đó là đối tượng trước

mắt, đối tượng trong mắt của mình, đối tượng trong đầu của mình. Chữ trước mắt đây có hai nghĩa: trong đầu của mình trước mắt của mình gọi chung là trước mắt. Thí dụ mình làm ăn ở xa mình chợt nhớ tới má. Má ở xa ngàn dặm. Bóc phone gọi má trừ ra quá bận thì thôi, hễ rảnh là bóc phone gọi má, má khỏe không. Chứ mỗi năm mà sinh nhật của má hoặc tết nhứt mình về thăm má hoặc mình gởi quà là xong sau đó quên biền biệt là hỏng được. Bất kỳ lúc nào về thăm má được thì thăm, gọi phone được thì gọi, email được thì email. Nhớ, đừng có đợi. Chớ còn đợi ngày sinh nhật của má, tết nhứt hoặc là giỗ của ngoại của nội mới về là bậy.

Nhiều lần tôi nói cái bậy nhứt của người VN mình là gian. Tui là Vn mà phải nói tui sợ VN còn hơn sợ gì. Mình gian dữ lắm! Học hành thì giỏi hỏng biết bằng ai nhưng có chuyện lạ, việc người cực kỳ gian dối, ranh ma nhưng nó lạ một chỗ là vô cùng ngây thơ ở trong chính trị và tôn giáo. Đó là đặc điểm của người VN. Về chính trị người VN mình vô cùng thơ ngây, khờ dại, rước voi về giày mả tổ. Sẵn sàng thờ lạy kẻ làm khổ cả một dân tộc. Còn về chính trị thì cực kỳ thơ ngây, ai nói gì cũng nghe. Đó là đặc điểm dân mình.

Các vị nghĩ sao, má mình bị bịnh nằm trong bịnh viện, ba mình, chồng con mình nằm trong tù. Thì đi thăm người nằm trong bịnh viện, đi thăm người trong tù thì bất cứ lúc nào có điều kiện là phải làm liền. Bất cứ lúc nào mà nhà tù cho thăm, bịnh viện cho thăm mình phải nhào vô làm liền. Cái chuyện này ai cũng biết. Ấy vậy mà đa phần người Việt đi tin cái chuyện rất là nông nổi, thiển cận như sau. Đó là ba má còn sống thì bỏ cù bất cù bơ. Được. Cái chuyện mình bất hiếu với ba má xã hội có lên án, nhưng nhẹ lắm, tôi không nói thêm. Trong room này trên 18 tuổi tự xét coi tôi có nói thêm không. Cái chuyện mà ba má còn sống mình đối xử ra sao đừng để xã hội nó thấy thôi. Chớ còn mà bình thường xã hội không coi nặng. Mà xã hội VN nó coi nặng chuyện đám ma là cái lớn. Đám ma là phải lớn. Giỗ là phải hoành tráng. Đặc biệt cúng là phải lựa ngày. Thí dụ như hạ huyệt, di quan là phải ngày giờ. Giỗ là phải đúng ngày ba chết má chết phải cúng hoành tráng. Trong khi theo tinh thần đạo Phật, ngay lúc nào mà mình nhìn thấy được ba má là mình phải hiếu thảo. Ba má chết rồi thì lúc nào nhớ tới ba má là phải làm cái gì đó cho ba má. Đi thăm mộ là một chuyện, chuyện nhỏ. Chuyện lớn là làm công đức hồi hướng, mà 365 ngày, chớ không phải là ngày vu lan, không phải là ngày ba mất, má mất. Không phải! Ấy vậy mà sống gian như quỷ mà lại đi tin cái chuyện đó, người dân mình đặc biệt vô cùng khờ dại, nhẹ dạ, thơ ngây, cả tin, thiển cận, nông nổi trong vấn đề chính trị và tôn giáo. Tôi biết tôi nói điều này là đã chạm ổ kiến lửa, nhưng mà... OK. Nói Pháp là phải nói thiệt.

Cho nên câu chuyện về ông vua đó nhắc cho mình một vấn đề, một bài học rất lớn. Đó là chuyện đáng làm nhứt trên đời này chính là việc thiện trước mắt. Từ niềm tin tôn giáo đến chuyện hiếu thảo với ông bà cha mẹ, người hữu ân, là nhớ là làm liền chớ không có ngày giờ gì hết.

Cái điều thứ hai, đối tượng đáng để mình quan tâm nhứt là đối tượng trong mắt mình, trong đầu mình. Nghĩ tới ai, nhớ tới ai là làm liền. Chớ còn cà rề cà rề, mà chờ mà hẹn là chết. Các vị có biết rằng nếu bỏ đi được cái tật mà cà rề cà rề mà hẹn mà hò đó thì lịch sử nhân loại đã thay đổi rồi các vị biết không, có biết chuyện đó không? Có biết bao biến cố mà mang đẳng cấp hành tinh, cấp độ nhân loại, cấp độ quốc gia đã thay đổi từ xấu qua tốt, từ sống qua chết, từ trắng qua đen, chỉ vì cái sự rề rà của một số người. Các vị có biết mỗi lần tôi dừng xe ở đèn đỏ là tôi chực nhớ đến chuyện của nhân loại. Bởi vì khi mình dừng xe, cái đứa đậu đầu tiên, đứa gần đèn đỏ nhứt mà nó cà mò cà mò là nguyên một đoàn sau phải chậm theo. Đúng không?

Thì dầu cho trong Đạo hay ngoài đời, dầu chính phủ, quốc gia, dân tộc, đất nước, hay là một giáo hội, một đảng phái, tổ chức, một đoàn thể mà cứ cà rờ cà rờ, người chóp bu mà cà rờ cà rờ là đại họa cho nguyên cái đám đằng sau. Rồi từng cá nhân trong tổ chức, hội đoàn đoàn thể đó nó cà rờ cà rờ thì đại họa. Đừng có nói rằng ông sếp ổng cà rờ nên chúng tôi mới chậm. Nói vậy đúng có 50%. Mà bản thân từng người ở dưới cà rờ cà rờ nó cũng làm cho bộ máy vận hành hoạt động của tổ chức đó chậm theo. Nhớ nhe! trong khi đặc điểm của người hiền trí là biết quí thời gian.

Có nhiều lý do để quí thời gian. Thứ nhứt, chúng ta không biết mình sống được bao lâu. Thứ hai là cơ hội, điều kiện để mình thực hiện ước mơ không phải lúc nào cũng có. Nhiều khi chết thì không chết nhưng điều kiện để thực hiện cái dự tính gì đó không phải lúc nào cũng có. Thí dụ như đùng một cái nó bịnh, hoặc nó bận rộn chuyện gì đó, hoặc là kẹt tiền, hoặc là cái người giúp được mình

ngay bữa đó họ không có rảnh. Rồi thiên tai, nhân họa, nắng gió mưa sương, đủ thứ chuyện hết. Cái ngày mình sắp làm chuyện quan trọng nhà bể ống nước, quí vị nghĩ coi “đã” không? Cái ngày mình sắp làm thì bà xã mình bị đau ruột thừa, má mình cần nhổ răng, ba mình thì đi khám mắt. Toàn là cái chuyện khẩn cấp không hà.

Trong Kinh Phật có bài Kinh Nhất dạ hiền rất quan trọng. Kinh Phật thì Kinh nào cũng quan trọng hết. nhưng tùy chuyện tùy lúc mình nhắc tới Kinh nào, bài Kinh nHất dạ hiền: “Quá khứ không truy tầm, tương lai không ước vọng. Quá khứ đã đoạn tận, tương lai lại chưa đến. Chỉ có Pháp hiện tại. Tuệ quán chính ở đây. Hôm nay nhiệt tâm làm, ai biết chết ngày mai. Không ai điều đình được, với đại quân thần chết. Trú như vậy nhiệt tâm, đêm ngày không mệt mỏi. Xứng gọi Nhất dạ hiền, bậc an tịnh trầm lặng”.

Bài Kinh rất là sâu. Tơ tưởng về quá khứ khi nó không còn nữa, nó đã qua mất rồi. Và vọng tưởng về tương lai khi nó chưa tới. Một cái đã qua mất, một cái chưa tới thì đều có nghĩa là zero. Nói như vậy không có nghĩa đạo Phật cực đoan. Nhớ, cái này tôi nói chậm nghe. Đạo Phật không cực đoan. Đạo Phật không phủ nhận giá trị của quá khứ. Cũng không phủ nhận ý niệm về tương lai. Tuy nhiên, chúng ta chỉ nghĩ về quá khứ khi nó đem lại cho mình một cái lợi ích nào đó. Khi nghĩ về quá khứ mà nó trở thành ra một kinh nghiệm, một bài học thì OK. Khi nghĩ về quá khứ để nó giúp cho mình hoàn tất một việc gì đó, đó là OK. Còn nếu tưởng tiếc quá khứ để phóng tâm, để khổ tâm thì không nên. Tưởng tiếc quá khứ mà không đem lại lợi ích gì hết thì dẹp thứ quá khứ ruồi bu đó. Tương lai cũng vậy. Chúng ta không có hưỡn mà ngồi dệt mộng. Nhưng chúng ta nên có những dự tính, những dự án, trù hoạch, sách hoạch. Chỉ nghĩ về tương lai để có một hiện tại cho tốt. Chỉ nên nghĩ về quá khứ để cho có một hiện tại thật là tốt thì được. Nhớ cái này nghe! Chỗ này phải vạch áo mà xăm:

“Chỉ nên nghĩ về quá khứ để có một thực hiện trong hiện tại tốt hơn. Chỉ nên nghĩ về tương lai để có một hiện tại tốt hơn”. Chỉ có một trường hợp duy nhất đó thôi là quá khứ và tương lai đáng cho mình nghĩ. Chớ đạo Phật không có cực đoan, một chiều phiến diện. Trong bài Kinh đó mình phải hiểu là không nên nặng lòng với quá khứ khi nó không lợi ích gì hết. Không nên nặng lòng với tương lai khi nó không giúp gì hết. Nhớ cái đó, rất quan trọng!

Có những chuyện nói ra ai cũng nghĩ là tôi biết rồi, tôi biết rồi. Nhưng mà hễ không nói thì không nhớ, không nhắc thì không nhớ: Cuộc đời mình dầu trăm tuổi hay 10 tuổi mình chết thì tôi khẳng định 100 năm đó, 10 năm đó nó chỉ là từng phút hiện tại. Trong room có hiểu câu này không ta? Dầu mình sống 100 tuổi hay 10 tuổi mình chết, thì cái thời gian 10 năm đó, 100 năm đó thật ra nó chỉ là từng phút hiện tại. Bởi vì 1 phút trước đây nó đã không còn nữa, và 1 phút sắp tới thì nó chưa đến. Cho nên nói tôi sống 100 năm, thật ra cái vốn liếng mình chỉ được 1 phút trước mặt thôi.

Các vị còn nhớ chuyện Khắc Chu cầu kiếm không? Một công tử đi thuyền qua sông với một thằng đầy tớ. Trên thuyền cậu công tử loay hoay thế nào mà làm rớt thanh bảo kiếm xuống sông. Tiếc của nên công tử kêu thằng đầy tớ nhảy xuống mò thanh gươm quí. Thằng đầy tớ phần làm biếng, phần thấy nước cuồn cuộn nó sợ, nên nó mới lấy vôi ăn trầu nó quẹt, trét bên be thuyền một cái dấu. Cậu công tử mới hỏi: “Kêu nhảy xuống mò gươm sao không mò mà quẹt cái đó làm gì?”. Nó mới nói: “Chỗ này sông sâu mà nước cuộn quá, con ngại, nên con làm dấu vầy nè để lát nữa ghe vô trong bờ con cứ theo cái dấu chỗ mà thanh gươm nó rớt con nhảy xuống con mò. Chớ chỗ này bây giờ mò nguy hiểm lắm”. Ông công tử mới nói: “Mày nghĩ sao vậy, thanh gươm nó rớt ở đâu mà mày làm dấu? Thanh gươm nó rớt mà mình nhảy xuống đã không chính xác rồi. Luôn luôn nó rớt theo cái đường xiên chớ không phải đường thẳng. Mà dầu cho đường thẳng hay đường xiên thì nước nó đưa thuyền đi, nó đâu có đứng yên. Mày nghĩ sao nước thì đi thuyền thì trôi mà vô trong bờ mày theo cái vệt vôi đó mà nhảy xuống mò, mò là mò cái gì?”

0:31:50

[11/03/2021 - 09:03 - buithibuukim]

Ở đây cũng vậy. Chuyện xảy ra thì mình giải quyết ngay lúc đó chớ tích tắc một phát là mọi thứ nó đã đi, đã cuốn theo dòng chảy rồi. Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, là mình thấy một người, mình thương một người và mình cưới một người: ba người khác nhau. Mình thương một ca sĩ, một người mẫu trên sân khấu đèn hoa lấp lánh, tiếng vỗ tay rân trời, phấn son thơm phức. Tha nó về nó

ra người khác. Ở trên sân khấu nó làm dáng làm điệu, nó lịch sự, nó lễ phép. Tới hồi nó về phấn son nó rửa sạch, tháo lông mày mi giả ra, mặc bộ đồ bộ vô. Hên mà nó có cái body ngó coi được một chút, có cái form, mà xui thì nó trớt quớt, nó giống tui là thua luôn. Cho nên là mình thấy một người, mình thương một người, mình cưới một người, nói tổng cộng là 3 chớ không phải một. Tất cả nó là cái dòng chảy quí vị à. Mình thích căn nhà đó mình mua. Mình tưởng mình đã mua căn nhà mình thích. Sai! Lúc mình mua cái tâm trạng nó khác. Nhưng lúc mình làm chủ cái nhà đó rồi thì tâm trạng nó lại là khác nữa. Rồi sẽ có một ngày mình chán cái nhà đó, mình chán con người đó. Hoặc là tình trạng sức khỏe mình lúc mua cái nhà đó nó khác. Mua được một hai năm mình trở nên già hơn, bịnh hơn, yếu hơn, mệt mỏi hơn. Tôi chỉ ví dụ thôi chớ tôi không có cản quí vị mua nhà nhe. Tôi chỉ đem cái đó giải thích thôi.

Khi ta sở hữu một người một vật, lúc ta có cái lòng muốn sở hữu thì vật đó người đó ở trong tình trạng khác. Bản thân mình lúc đó thì tâm trạng, thể trạng cũng trong tình trạng khác. Mình tha nó về lúc đó người đó vật đó không còn như cũ. Và bản thân mình cũng không còn như cũ nữa. Có một điều là vì mình thất niệm, mình không có trí tuệ, không có chánh niệm nên không có ngờ. Cho nên cả đời mình cứ bôn ba đi kiếm tìm, đi đầu tư cái này cái kia nhưng không có gì nó vô duyên cho bằng nói mọi thứ trên đời nó chỉ hào hứng khi nó nằm ngoài tầm tay của mình thôi quí vị. Đem nó về rồi nó vô duyên giống như cục tuyết trên núi vậy. Từ xa quay phim chụp ảnh thì ngọn núi tuyết nào cũng đẹp. Đống tuyết nào cũng tinh tuyền trắng muốt, dễ thương, hấp dẫn. Các vị xắn một cục đem về để giữa nhà các vị nhìn nó tè lè, nó ngộ lắm. Sương cũng vậy. Từng giọt sương trên đầu cây ngọn cỏ nó đẹp lắm. Nó như kim cương lấp lánh, lung linh và lộng lẫy. Mà các vị hứng một giọt sương đem để trong lòng bàn tay coi nó kỳ dữ lắm! Hứng sương hứng trong cái tách cái chén đem về để trong nhà nó kỳ lắm. Hồi nãy để yên nó, để một tia nắng sớm rọi qua nó, nó lung linh, treo trên một cành cây, nó máng nó móc, nó bám trên đọt lá nhìn đẹp lắm. Mà đem nó về nó lại ra tình trạng khác.

Nói như vậy có nghĩa là, thánh nhân thì mình miễn bàn, cái người hành giả Tứ niệm xứ, một người giỏi giáo lý, người có hành trì hạn chế tối đa chuyện kiếm tìm sở hữu là như vậy đó. Bớt sở hữu, bớt kiếm tìm thì cơ hội khổ đau sẽ ít đi. Vì sao?- Vì khi có lòng kiếm tìm, kiếm không được, là khổ! Kiếm được rồi, giữ không được, là khổ! Kiếm được rồi, giữ được rồi mà lòng của mình đối với nó, cái tâm cảm, cái tình cảm không còn như trước đây nữa, đó là khổ! Chiếc xe, cái nhà mình chán mình còn giải quyết được. Con người mình chán thì phải làm sao? Giết nó à? Ly dị đâu phải chuyện dễ. Mà Âu Mỹ ly dị nó phải chia đôi gia tài nghe, mệt lắm nghe!

Cho nên hạnh phúc nhứt của người Phật tử là ngoài chuyện có được cái gì còn có một cái nữa là do KHÔNG CÓ CÁI GÌ đó nó lại làm cho mình hạnh phúc. Hạnh phúc ngoài đời cũng vậy. Hạnh phúc ngoài đời là do mình có cái gì đó: có tiền, có sức khỏe, có nhan sắc, uy tín, tiếng tăm, quyền lực, chức vụ ... thì mình hạnh phúc. Còn do không có cái gì đó mà mình hạnh phúc là không bịnh, không nợ, không oán thù, không có vấn đề về pháp luật, không tai tiếng,...

Nhưng đau khổ nó cũng có hai nguồn. Đau khổ do mình có cái gì đó và do không có cái gì đó làm mình đau khổ. Đối với người Phật tử thì sao? Người không biết Đạo hạnh phúc vì họ có cái này có cái kia. Còn người biết Đạo thì thêm một thứ hạnh phúc nữa, là BUÔNG được cái này, BUÔNG được cái kia. Tôi kể hoài câu chuyện thằng bé 4 tuổi thấy má nó tập thể dục, mồ hôi mồ kê, bả chạy bộ trên máy, tập tạ, nhảy dây, bả lắc vòng mồ hôi mồ kê nó thích quá. Nó cũng tới cũng lắc lắc nhảy nhảy hai ba cái rồi nó ngồi phịch xuống đất, nói “khỏe rồi”. Má nó mới nói tập bao nhiêu sao khỏe được. Phải tập như má nè mới khỏe. Nó nói “Hong, khỏe là bây giờ không còn tập nữa, chớ không phải khỏe là tập có cơ bắp như má”. Khỏe nó có hai, khỏe là do mình ra mồ hôi, da dẻ săn chắc, cơ bắp 6 múi bốn múi, đó là khỏe. Nhưng còn có cái khỏe nữa là do mình không làm cái chuyện mệt mỏi đó nữa thì nó khỏe thôi.

Hôm qua tôi có kể, hai vợ chồng đi shopping. Ông chồng về tới nhà ổng vui vì liệng được cái đống đồ mà ổng cầm dùm cho bà xã. Còn bà xã vui vì mua được cái đống đồ. Ở đây trong room này nhiều người biết tôi nói cái gì. Có nhiều lúc mình tha món đồ vừa ý về để trong buồng ngủ, trong phòng tắm phòng khách mình hạnh phúc lắm. Nhưng nó có cái hạnh phúc thứ hai mà ít người nội trợ nào để ý. Đó là hạnh phúc của cái ngày mà mình liệng được một số đồ mà mình không có cần

nữa, nó "đã" lắm. Mình liệng được tấm thảm cũ sì, dơ hầy đó, đã lắm. Mình bỏ được ba cái ly tách thần tài, ba cái tranh sơn mài phúc lộc thọ, mai lan cúc trúc, cô gái ba miền tào lao bí đao gì đó mà liệng được mình mừng lắm. Bên Mỹ hay bên Thụy Sĩ này, lâu lâu người ta thấy cái nhà hoải quá, người ta thay máu bằng cách liệng đi một số đồ nếu nó là rác 100% thì khỏi nói. Còn không họ thấy nó còn xài được thì chất một đống trước nhà, bên Mỹ để for free, còn bên đây nó để là gratis. Ai đi ngang thấy thích thì lấy. Mỗi lần mình ra chất đống trước nhà mình mừng lắm, có nghĩa là nó trống. Xưa giờ mình hong biết Đạo cứ nghĩ là gom vô là hạnh phúc. Biết Đạo rồi thấy lấy ra nó cũng là một thứ hạnh phúc. Lấy ra được một khúc ruột thừa, lấy ra được cái răng hư, lấy ra được cái bướu độc hạnh phúc lắm! Lấy ra được một cái thừa trong cơ thể hạnh phúc lắm. Lấy ra được vết nám nó cũng là một thứ hạnh phúc. Mà mình gắn sứ cho răng cũng là hạnh phúc. Mình gắn ba cái lông nheo giả cũng là hạnh phúc. Có nghĩa là hạnh phúc nó đến từ hai nguồn, là thêm cái gì đó hoặc bớt cái gì đó. Muốn làm đẹp một thân xác, muốn làm đẹp một căn nhà cũng có hai cách, một là thêm cái gì đó hai là lấy ra bớt cái gì đó. Nhớ nhe!

Cuộc đời mình cũng vậy. Mình muốn cho đời mình ngon lành hơn cũng có hai cách đó. Không có cách thứ ba. Tôi thề luôn, không có cách thứ ba. Một là phải lấy ra cái gì đó, hai là phải thêm vào cái gì đó. Người không biết Đạo thì đa phần người ta chỉ chất vào thôi. Thứ hai là nếu có liệng ra thì họ chỉ liệng ra cái gì nó xấu, hết xài được hoặc là đã chán rồi. Nhưng người biết Đạo có cái liệng thứ ba, liệng cái khác ghê hơn nữa. Họ phải có đủ cái gan liệng cái gì làm cho họ khổ. Liệng đây không phải hiểu nghĩa đen, là throwing, không phải! Mà liệng đây là giving up. Tiếng Mỹ có hai động từ rất hay. "Cho" nó gọi là "to give", nhưng có chữ nữa là "to give up" có nghĩa là "bỏ". Đa phần Phật tử mình, bố thí chỉ là to give chớ không phải là give up. Tiếng Pali có hai chữ rất là hay, là chữ "deti" nghĩa là "cho". Deti (verb) còn danh từ là dana (sự bố thí). Chữ "deti" từ cái căn là "da"(trao ra, cho). Chữ thứ hai là "cajati"(buông bỏ- verb), danh từ là "caja" (thí xả). Như vậy một cái là bố thí, một cái là thí xả, hai cái khác nhau, nhe!

Người không biết Đạo thì bố thí cũng là một cách gom vào. Nghe nghịch lý không, bố thí là một cách gom vào. Họ cúng một nải chuối mà họ cầu trúng số. Họ bố thí mà nguyện đời sau được đẹp được giàu, họ được sanh về trời, về cõi người. Đó là bố thí nhưng để gom vào chớ không phải để buông ra.

Bố thí của người buông ra là sao? Là mỗi lần cho ra họ cho không phải vì họ mà vì cái đối tượng, họ thương người kia , thấy người kia cần họ mới cho. Bố thí chuyện đầu tiên cái đối tượng không phải vì mình mà vì người ta. Thứ hai, bố thí là dịp để bào mòn lòng bủn xỉn, bào mòn thói quen ôm ấp, nắm giữ. Chớ không phải bố thí là để gom cái mới. Tôi nói hoài bố thí hay tu hành nói chung có hai cách, một là cách thả chim hai là thả diều. Thả chim là mình buông con chim ra nó bay đâu là bay, lòng mình thanh thản không có vướng bận nữa. Còn thả diều cũng chữ "thả", nhưng một cái thả là cho nó đi luôn, mình không dính líu can thiệp. Còn cái thả thứ hai cũng là thả nhưng có sợi dây kéo, kéo, chơi chán mình thu dây về, ngủ, bữa sau thả tiếp. Đa phần Phật tử mình tu theo cách thả diều nhiều hơn là thả chim. Nhớ nhe!

Sẵn đây tôi cũng nhắc lại một bài học cũ. Có người đến với Đạo tu theo kiểu để thành thánh. Tu để được cái gì, để đắc cái gì. Nhưng có người tu là để buông được cái gì. Tu để không còn là phàm, tu để không còn phiền não. Tu để không còn sanh tử. Đó là một kiểu tu. Còn một kiểu tu là để được phước báo, được đắc thánh, tu để được Niết bàn.

Tôi trở lại. Từ chuyện sở hữu tài vật tài sản tới chuyện tu hành, chính mình phải hiểu rõ mình cần làm cái gì, mình đang làm cái gì, và mình làm những chuyện đó để nhắm vào cái gì? Là mình cần làm cái gì, đang làm được gì, những cái đó nó hướng tới cái gì? Khi người Phật tử nhớ được ba điều này là Phật tử đó làm chủ được vận mệnh, hậu vận, tương lai, số phận của mình, không có bói toán gì hết.

Còn khi mình không biết rõ mình đang cần làm gì, mình đang làm gì và làm cái đó để làm gì thì cả đời cứ hoang mang, một đời cứ hoang mang. Khi hoang mang như vậy thì có kẻ đi tìm thầy bà để hỏi. Còn hai là tìm đến cửa chùa để giao phó, ký thác niềm tin. Mà không gì bậy cho bằng đi tin một điều mình không rõ. Tôi nói không biết bao nhiêu lần: Thánh nhân khác phàm phu ở chỗ HIỂU

RẤT RÕ điều mình tin nên TIN CHẾT BỎ điều mình hiểu. Còn phàm phu KHÔNG HIỂU LẮM điều mình tin nên KHÔNG TIN LẮM điều mình hiểu.

Tôi từng gặp một bà Phật tử bên Mỹ biết Đạo 30 năm. Bả biết trước lúc tôi gặp bả nữa. Cao tăng, hòa thượng, thượng tọa, danh tăng cỡ nào bả cũng gặp. Nam tông Bắc tông, Khất sĩ bả gặp hết. Bả kể với tôi số lượng cao tăng, danh tăng bả gặp nguyên cái danh sách dài như sớ Táo quân. Cái chùa danh lam đại tự mà bả đến, trong nước Mỹ ngoài nước Mỹ, Ấn Độ, Đài Loan, Singapore, Mã Lai, Việt Nam, Bangkok... bả kể mà tôi nghe đuối luôn. Nhưng cuối cùng bả kết một câu mà tôi nghĩ trong bụng "Trời đất ơi tại sao bao nhiêu người chết mà bà không chết!". Bả khoe xong xuôi bả kết một câu: "Trời ơi Sư biết kỳ rồi con về nước, con về có 15 ngày thôi mà con khóc hết 12 ngày". Tôi hỏi "Chuyện gì vậy cô". Cổ nói "Trời ơi con về cái thằng cháu con nó thờ Mẫu, không phải mẫu Thượng ngàn ngoài Bắc mà Mẫu ở Nam, Mẫu mẹ. Miền Nam vui lắm Mẫu riêng mà Mẹ riêng (!). Thì thằng cháu này nó theo bà Mẫu nào, Mẫu nó dựa vô xác cái bà nào ở miền Tây đó. Bả khoe nói thằng cháu chở bả đi. Thằng cháu theo một "mẹ" nào đó ở miền Tây.

"Mà "mẹ" nghèo lắm ở giữa đồng mà "mẹ" là cái xác để cho Mẫu dựa thôi. Rồi Sư biết đường vô là đường đê không chạy xe hơi được. Xe 3 bánh 4 bánh đâu có chạy được, con phải đi xe Honda vô. Con vô con thấy "mẹ" ngồi ăn trầu, mà nhà thì dột trước dột sau. Con khóc quá chừng, rồi con mới đi mua tole mua ván về con sửa nhà cho "mẹ". Mà mỗi lần con vô thăm con thấy "mẹ" con khóc. Con về khách sạn ngủ mà con nhớ tới "mẹ" là con khóc".

Rồi bả ngồi bả nói một buổi mà tôi thấy tôi hoải quá không cần thiết phải hỏi. Nhưng tôi nghĩ trong bụng "Trời ơi, đi chùa rồi gặp cao tăng, bả học cái gì tôi không biết mà bây giờ bả chuyển tông bả thờ "mẹ" thờ Mẫu. Cái chuyện bà con tin tôi không ý kiến, nhưng tôi chỉ nói một chuyện thôi: mình phải biết rõ cái điều mình tin. Đằng này trong mấy chục năm theo Đạo bả không hiểu lắm cái điều bả tin cho nên bây giờ bả không tin lắm cái điều bả hiểu. Thế là bả giết Cô giết Cậu, sát Cô sát Cậu rồi hầu đồng, đồng bóng mê tín dị đoan...

Đa phần Phật tử mình là như vậy! Hồi nãy tôi nói rồi. Người VN tinh ranh, ranh ma, gian giảo thầy của ba cõi. Việt nam mình, nếu nói về cái khỏan tinh ranh thì nó gian lắm! Nhưng nó lạ lắm, về tôn giáo và chính trị VN mình đứng đầu thế giới, thậm chí cấp vũ trụ luôn về cái khoản thơ ngây, nhẹ dạ cả tin. Đến với Đạo chỉ đơn giản là vì tôi thích cái người đó nói nghe được thì tôi theo.

Trong Kinh Đức Phật dạy có nhiều cách để chúng ta đến với một người. Thứ nhứt, là (... 49:04) có nghĩa là quan sát cái vẻ ngoài của họ mình thấy vừa ý thế là đi theo. Thứ hai, (...) là đến với họ vì tin đồn. Nghe người ta đồn ông thầy đó ổng giỏi, ổng linh, ông thầy đó ổng thánh ổng đắc cái gì đó, cứ nghe vậy thì đi theo, gọi là (...).

Có nghĩa là thứ nhứt mình đến với người đó là quan sát bằng mắt thôi. Còn cái hạng thứ hai là mình đến với người đó là vì tiếng tăm của người đó. Bao nhiêu người đến với Kalama, đến với hòa thượng Nhất Hạnh, với hòa thượng Thanh Từ họ đến toàn là bằng cái tiếng thôi chớ thực ra họ không có biết pháp môn của Làng Mai là cái gì. Họ không biết đường lối của tri vọng, của Trúc Lâm Tam Tổ, của dòng thiền hòa thượng Thanh Từ là sao học không biết. Đi theo hòa thương Thanh Từ mấy chục năm chứ chưa chắc là thuộc được bài "Cư trần lạc đạo". Chưa chắc nữa! Mà nếu thuộc không biết họ giải thích được bài đó hay không nữa quí vị. Vậy đó, mà cứ là tôi là đệ tử của hòa thượng Thanh Từ, tui là Trúc Lâm Phượng Hoàng, Trúc Lâm Chánh Giác, Trúc Lâm Yên Tử, Trúc Lâm Bạch Mã, tôi đi tuốt tuồn tuột, tất tần tật, mà không biết khỉ gì hết! Rồi Làng Mai là khóa Kiết hạ, Kiết xuân, Kiết thu, Kiết đông bốn mùa kiết coi như tu riết rồi lên kiết lỵ luôn, mà giờ đường lối của Làng Mai không có rành lắm. Đấy, cái người mình đó, tin mà tin cái điều mình không hiểu lắm cho nên từ đó dẫn tới hệ quả là không hiểu lắm cái điều mình tin! Nhe, nhớ cái đó!

Bữa nay mình chỉ ôn lại chuyện cũ để mà tôi xác lập lại nội dung của đề tài ngày đầu năm. Đó là anh muốn làm chủ vận mệnh của anh trong tháng tới, năm tới, 10 năm tới, 20 năm tới và của kiếp tới thì chuyện đầu tiên là anh phải nhìn cái chân của anh, nhìn xuống chân coi anh đang đứng ở đâu? Cái chuyện anh cần phải làm là chuyện gì? Anh đang làm cái gì và anh làm cái đó để làm gì?

Tôi nhắc lại, chuyện đáng làm nhứt, đáng quan tâm nhứt chính là cái việc lành ngay trước mắt. Cái đối tượng đáng bận tâm nhứt chính là đối tượng ngay trước mắt hoặc là trong đầu của mình lúc đó. Thứ ba, thời điểm tốt nhứt để mình hành thiện chính là thời điểm trước mắt.

Các vị còn nhớ câu chuyện một anh thực khách bị mắc lỡm ở nhà hàng không? Ảnh thấy nhà hàng ghi chữ là “Ngày mai ăn miễn phí” ảnh thích quá, ảnh đứng dậy đi về không có kêu. Bữa sau ảnh trở lại ảnh kêu toàn món đắt tiền. Ảnh ăn xong thì đứng dậy đi không trả tiền thì thằng bồi chạy ra hỏi tại sao không trả tiền. Ảnh mới nói “Hôm qua tui thấy ở đây có tấm bảng để là ngày mai ăn miễn phí nên bữa nay tôi tới”. Thì thằng bồi mới nói “Ông đọc lại đi, cái đó để là ngày mai. Chớ còn bây giờ ông mới ăn là bữa nay. Ngày mai thì không lấy chớ còn ông mới ăn là bây giờ, là bữa nay nè thì phải lấy”.

Câu chuyện đó nhiều người tưởng chuyện cười nhưng tui nói không. Câu chuyện đó rất là Phật Pháp, là minh triết: KHÔNG BAO GIỜ CÓ NGÀY MAI. Cho nên Đức Dạt Lai Lạt Ma có nói một câu mà quí vị vạch áo lên coi có chỗ nào trống xăm tiếp. Ngài nói: Trong một năm 365 ngày có hai ngày mà mình không có làm gì hết cho dầu mình là thánh hiền, thần thông quảng đại, trí tuệ siêu phàm, năng lực quán thế bao trùm vũ trụ. Tất cả chư Phật Bồ tát ba đời mười phương cũng không làm được gì trong 2 ngày đó. Đó là ngày hôm qua và ngày mai. Trong room có hiểu không? Ngày hôm qua nó đã qua mất rồi, đúng không? Rồi ngày mai nó chưa có tới. Tất cả chư Phật thánh hiền Bồ tát người ta làm gì làm ngay bữa nay đây nè. Cho nên tất cả mọi nhân vật lớn nhất trong vũ trụ này thì họ có làm cái gì hay ho thì họ làm ngay bữa nay thôi. Thí dụ ngày đó đã qua rồi mình đến mình xin đức Phật thực hiện cái chuyện gì đó ngày hôm qua dùm con, quí vị nghĩ coi có được hôn? Cho nên Đức Đa Lai Lạt ma nói trong một năm có hai cái ngày mà mình không làm được gì, dầu là thánh hiền chư Phật ba đời mười phương năng lực tràn trề, cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được thí dụ vậy, nhưng mà riêng hai ngày đó không có làm được gì hết, đó là ngày hôm qua và ngày mai. Nhớ nhe!

Như vậy thay vì đi bói tương lai thì anh hãy kiểm soát, hãy làm chủ, hãy tận dụng và hãy vận dụng cái ngày hôm nay cho nó tới nơi tới chốn. Nếu ngày hôm nay anh OK thì ngày mai anh sẽ OK.

“Khi ta có một hiện tại tốt thì ta sẽ có một quá khứ tốt và sẽ có một tương lai tốt.”

Hiện tại là cha của quá khứ và là mẹ của tương lai. Nghe nó rất là kỳ, nhưng nghĩ kỹ coi có đúng hôn. Có hiểu cái này không ta? Có nghĩa là nếu, hôm nay là thứ hai hả, nếu thứ bảy mà mình biết tận dụng ngày đó một cách thông minh thì bây giờ ngồi nhớ lại ngày thứ bảy đó mình đã sống quá đẹp, đúng hông? Các vị hiểu không, nếu các vị có một hiện tại ngon lành thì các vị sẽ có một quá khứ ngon lành. Quá khứ mà tôi xài chữ “sẽ” mới ghê chứ! Thí dụ như ngày thứ bảy vừa rồi các vị làm toàn là việc lành, các vị biết trân trọng ngày thứ bảy vừa rồi thì hôm nay thứ hai, các vị nhớ về thứ bảy đó thì có phải thứ bảy đó là một quá khứ đẹp không? Rồi tại sao cái hiện tại nó là cha của quá khứ là mẹ của tương lai là sao? Có nghĩa là hôm nay chúng ta sống cho ra hồn, mình có một chương trình đẹp cho ngày nay nè, thì ngày hôm qua mình nghĩ tới ngày nay có phải mình có một ngày đẹp hôn? Thí dụ tôi tính ngày mai lên núi tu thiền. Mà đúng, bữa nay mình lên núi tu thiền đúng như ngày hôm qua mình tính vậy. Như vậy nếu hôm nay mình tính làm được cái việc làm thì có phải đây là cái tương lai đẹp của ngày hôm qua không? Phải không ta? Nếu hôm nay mình sống đàng hoàng thì như vậy mình có một tương lai đẹp của ngày hôm qua rồi. Mà nếu ngày nay mình sống đẹp thì có nghĩa ngày mai mình sẽ có một quá khứ đẹp, đúng không ta? Đấy! Cho nên cái hiện tại nó làm cha của quá khứ, làm mẹ của tương lai, hoặc là ngược lại nó làm mẹ của quá khứ, làm cha của tương lai, nói sao cũng được, miễn nó là cha mẹ thôi. Nó là cha mẹ của quá khứ, là cha mẹ của tương lai, hiện tại nó quan trọng như vậy.

Và chưa, còn cái này là tôi muốn đặc biệt nhấn mạnh. Tôi có việc bữa nay tôi không giảng nhiều được. Tôi phải đi. Các vị thấy hôn, muốn giảng mà công việc... Cho nên lúc nào nghe được thì ráng nghe, bởi vì bản thân quí vị có thể bị bận hoặc bị bịnh hoặc bị gì đó không nghe được. Mà bản thân người giảng có thể bị bận bị bịnh không nghe được. Nhớ nhe!

Cho nên có hai chuyện cần nhớ là: Ai cũng muốn mình có một quá khứ thánh hiền, nhưng mà ai cũng muốn mình có một hiện tại thần tiên. Trong room hiểu câu này hôn? “Một hiện tại thần tiên” nghĩa là ai cũng muốn mình có một đời sống cực kỳ sung sướng. Nhưng ai cũng muốn mình có một “quá khứ thánh hiền” nghĩa là tu tâm, dưỡng tánh, vun bồi công đức, kiêng khem chay tịnh giới luật ngon lành, thiền định xuất sắc. Đúng hôn, nghĩ coi tôi nói đúng hôn?

Ai cũng muốn mình có 30 năm quá khứ giới luật thiền định trí tuệ, giáo lý rồi từ thiện cái gì cũng số một hết. Ai cũng muốn mình có một quá khứ tu hành. Nhưng mà ngay bây giờ thì ai cũng muốn mình có một hiện tại thần tiên hết, nghĩa là ai cũng muốn sướng hết trơn. Các vị nghĩ có mâu thuẫn không? Ai cũng muốn mình có một quá khứ thánh hiền mà lại muốn có một hiện tại thần tiên. Mà hai cái này vốn dĩ không đi với nhau được!

Muốn có một quá khứ thánh hiền thì ngay bây giờ anh phải là thánh hiền. Chứ còn muốn có một quá khứ thánh hiền mà một hiện tại thần tiên thì sao? Thí dụ quí vị sống đến 90 tuổi, trên giường bịnh hấp hối, tôi hỏi các vị muốn 90 năm vừa qua đó là 90 năm thánh hiền hay 90 năm thần tiên, quí vị chọn cái nào, 90 năm hưởng thụ hay 90 năm tu hành ngon lành? Thì tôi nghĩ trong room này ai mà khi 90 tuổi rồi thì ai cũng muốn mình có một quãng đời tu hành hết. Không ai muốn mình có một đời hưởng thụ. Bởi vì 90 năm hưởng thụ bây giờ nó thành con số không rồi! Nhưng nếu 90 năm tu hành thì ngon lành à, rất ngon nhe! Một người hấp hối mà có 90 năm tu hành là ngon lắm nhe! Cho nên ai cũng muốn mình có một quá khứ thánh hiền là như vậy. Nhưng trớ trêu một chỗ là ai cũng muốn mình có một quá khứ tu hành nhưng có một hiện tại thần tiên, nghĩa là ai cũng muốn mình được ăn cái mình muốn, uống cái mình thích, thấy cái mình thích, nghe cái mình thích, ngửi, nếm được cái mình thích. Đúng không? Cho nên đó là chuyện người mà mê bói toán đặc biệt phải nghe cái bài giảng này. Để thấy rằng anh muốn làm chủ tương lai thì chuyện đầu tiên anh phải biết rõ về anh tất tần tật, tuốt tuồn tuột. Tất cả những điều tôi nói nãy giờ đó chính là TẠO RA TƯƠNG LAI. Khi anh tạo ra tương lai thì anh mới làm chủ được nó. Còn như bói nó thì ... tới khuya!

Vậy nội dung bài giảng sáng nay là gì? – BÓI tương lai không bằng TẠO RA tương lai. Mà tạo tương lai là sao? –Là SỐNG HẾT MÌNH VỚI HIỆN TẠI. Không biết xuân sau mình còn hay không? Từ đầu mùa Covid bao nhiêu người chúng ta quen biết còn lại được bao nhiêu? Có những người chúng ta không quen mà chỉ biết họ trên báo chí, trên các phương tiện truyền thông, mất mát rất nhiều. Những nhân vật nổi tiếng cũng mất là nhiều. Chưa kể hôm nay, đầu bài giảng nay tôi có nói rồi. Tôi đã nói tình hình Phật giáo Tích Lan, Phật giáo Thái, Phật giáo Miến Điện. Tôi, cho đến tận lúc này tôi vẫn thiết tha mong mỏi, bản thân tôi và bà con ở VN có dịp về Miến Điện tu học. Chúng tôi bằng mọi sức, mọi cách tận lực tạo điều kiện tốt nhứt như có thể để bà con năm châu Á, Âu, Phi, Mỹ, Úc có thể về tu tập tốt trong điều kiện thuận lợi nhứt với cái nếp sinh hoạt của VN. Tuy nhiên điều kiện đó còn tùy ở duyên, "Mưu sự tại nhân, thành sự tại duyên". Covid chưa qua mà rắc rối chính trị Miến Điện đã ập tới.

Trong Kinh nói: "Này các tỳ kheo, ngay lúc này (ngay lúc này, right here, right now) tại đây và bây giờ) là thời điểm tốt nhất để các ngươi nỗ lực tinh tấn tu hành, trước khi tăng chúng không còn đoàn kết hòa thuận nữa. Tại đây và bây giờ là lúc tốt nhất để các ngươi tu tập trước khi trong thiên hạ nảy ra binh đao khói lửa, loạn lạc, chinh chiến, can qua. Tại đây và bây giờ là thời điểm tốt nhất để các ngươi tu tập trước khi các ngươi già, các ngươi bệnh, các ngươi chết. Tại đây và bây giờ là thời điểm tốt nhất để các ngươi tinh tấn tu hành. Bởi vì sẽ có một lúc kiếm một miếng ăn bỏ vào mồm không phải là chuyện dễ". Nhe!

Cho nên ngay khi tăng chúng còn đoàn kết hòa thuận, khi mình còn trẻ, còn khỏe, khi mình còn khả năng ngồi thẳng lưng, còn đi kinh hành được, cái đầu còn chịu nhớ này nhớ kia. Đó là thời điểm tốt nhất. Bất hạnh thay cho kẻ nào tự hẹn với lòng già rồi tu! Bất hạnh thay, bậy bạ thay, tào lao thay, ngu xuẩn thay cho kẻ nào mà hẹn với lòng mình là con tôi lấy vợ xong tôi đi tu, cháu nội tôi tốt nghiệp đại học tôi mới đi tu! Tôi biết tôi nói rất nặng nhưng đó là sự thật. Khi cháu nội tốt nghiệp nó ra trường lúc đó mình mấy tuổi, lúc đó mình còn ngồi thẳng lưng được hay không, răng cỏ xương cốt còn giống như bây giờ không? Đầu óc thì mụ mị, lú lẫn, lờ đờ, vật vờ, vất vưởng, váng vất...tất cả banh chành hết! Mình qua tuổi 50 là down hill, tuổi xuống đồi rồi. Cho nên thời điểm giá trị nhứt, công việc giá trị nhứt chính là thời điểm hiện tại và công việc trong hiện tại. Thay vì nghĩ về tương lai, mò tìm tương lai thì hãy xây dựng một hiện tại ngon lành, vì hiện tại đó chính là cha mẹ của quá khứ và của vị lai, của tương lai. Nhớ nhe!

Bài giảng còn nhiều chuyện để nói. Đúng ra tôi muốn phanh phui một số chuyện nữa. Đó là tôi sẽ nói rộng về Thập ác, Thập thiện và hành trình Tam học của người Phật tử. (Tôi nói sơ sơ, không có giảng, nói sơ sơ rồi tôi đi). Thập ác Thập thiện của người Phật tử là sao?

Thứ nhứt, muốn biết đời sau mình sanh về đâu thì bây giờ mình coi mình đang sống giống cái con gì nhứt, mình sống giống cái loài nào nhứt thì mình sẽ đi về với cái loài đó. Yên tâm! Muốn về với Phạm thiên thì phải có cái tâm thiền giống như Phạm thiên. Muốn về với Dục thiên thì phải có Thập thiện bố thí, trì giới, phục vụ giống như là Dục thiên. Muốn trở lại cõi người đẹp trai con nhà giàu học giỏi phải có lòng hào sảng hiếu học, thương người, chánh niệm và trí tuệ thì trở lại thân người.
Thích cái gì, ghét cái gì nhưng không có công đức thì sẽ bị đọa vào cảnh giới tương ứng với cái thích cái ghét đó. Còn mình thích cái gì, ghét cái gì mà có công đức, có làm phước phước báo thì mình sẽ sanh về trời, sanh về người mà nó tương ứng với cái thích ghét đó. Cái này vạch áo xăm tiếp:
"Thích cái gì ghét cái gì không quan trọng, mà cái thích cái ghét đó nó phải đi kèm với công đức mình sẽ về trời về người mà nó tương ứng với cái thích cái ghét đó". Thí dụ tôi không thích ồn, không thích bụi. Tôi thích thanh vắng mà tôi lại bố thí, trì giới, thiền định, từ tâm, chánh niệm trí tuệ thì đời sau sanh ra một là tôi về trời tôi ở nguyên một lâu đài lơ lửng giữa vũ trụ bao la thơm ngát và mát lạnh. Còn nếu tôi làm người, tôi cũng về Thụy Sĩ tôi ở bên bờ hồ Lake Thun, hồ Geneva, hồ Zurich, một cái villa ngó ra hồ, đường lên thì ốp đá thơm phức, cây rũ che bóng hai bên, nhà có tài xế riêng, khi cần bấm chuông một cái lên khoanh tay "Thưa ông, ông đi đâu?" Mình phẩy tay thì nó biến mất. Được sống yên tĩnh như vậy đó. Còn vô phước, thích vắng ghét ồn mà không có tu đời sau sanh ra làm mấy con chuột con sóc ở trong núi. Hiểu hông? Thích mặc đẹp mà không có làm phước, đời sau sanh ra làm bướm, làm rắn, làm cá, nó sặc sỡ, lòe loẹt, diêm dúa. Mình thích đẹp mà mình có tu tập đời sau sanh ra quần là áo lụa, nữ trang đeo từ trên đầu xuống tới gót. Muốn ăn ngon mà có công đức đời sau sanh ra có lộc ăn, ăn toàn đồ trên trời không. Còn muốn ăn ngon mà không có tu hành gì hết sanh ra làm loài ăn tạp, giống gì cũng ăn hết, chay mặn đề huề. OK?
Cho nên mình tạo tương lai bằng cách vậy đó. Bây giờ Giới Định Tuệ mình muốn biết chừng nào mình đắc? Dễ lắm! Không cần bói mình cứ dòm cái Giới của mình nó như thế nào, cái Định của mình nó như thế nào, cái Tuệ của mình nó như thế nào? Bây giờ nói Tuệ đi, muốn thiền Tứ niệm xứ mà mù tịt không biết Danh là gì Sắc là gì, không biết thiện là gì, ác là gì thì tu cái gì? Thấy người ta tu thiền cũng nhào theo tu. Mà mình muốn biết mình đắc cứ mình hỏi lòng mình hai chữ thôi: Mình biết gì về con đường hành trì này mà tu. Đừng có dựa vô Kinh, thấy Kinh nói có những người họ không biết gì hết, họ gặp Phật họ nghe Phật nói một câu họ đắc, cho nên bây giờ tui không cần học gì hết. Sai! Mấy người đó họ đã tu bao nhiêu kiếp, tu mòn trán, rụng tóc chớ không phải dốt như mình đâu. Thứ hai, người mà nói một câu cho họ nghe họ đắc đó là ai? Là Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác A nậu đa la Tam Miệu Tam Bồ đề Tứ sanh chi Từ phụ Thiên nhân chi đạo sư. Một vị toàn giác Chánh đẳng giác cái gì Ngài cũng biết. Thầy vậy đó thì trò phải cỡ làm sao thì người ta không cần học mà nghe một câu họ đắc. Còn mình mình như con giòi mà đòi so với Hiền Thánh là sao? Mình nên nhìn kiểu tu của mình để đoán mình có đắc hay không? Bói là bói vậy đó. Mình coi là mình sẽ đi về đâu thì khỏi bói mà hãy nhìn mình đang sống như thế nào.
Cho nên "Dục tri tiền thế nhân, kim thân thọ giả thị. Dục tri lai thế quả, kim thân tác giả thị". Muốn biết đời trước mình ra sao thì nhìn đời này mình hưởng được cái gì. Muốn biết đời sau mình thế nào thì coi bây giờ mình đang làm cái gì.
OK. Tôi phải đi rồi. Chúc bà con một ngày vui! ./.